

Zalán Tibor

APPROXIMÁCIÓK

*Hamarosan
félrelökött, lekörözött,
korán vagy későn meghalt alak leszel,
kit úgy emlegetnek, mint egy énekesnőt,
kinek a szopránja megkopott.*

G. Benn

1.
Emléked árnyéka leng a délutánban.

2.
A szél vállához vert egy
levelet. Felkiáltott. Honnan
ennyi súly, ekkora nehézség
egy levélben, hogy fájdalmat
okozzon, ősz tájban így, mikor
kifáradt lélekkel ácsorognak a
tornyok a megsűrűsödött levegőben,
honnan, honnan?

Talán rátaposott, hallotta,
ahogy reccsen talpa alatt valami,
akár a gerinc, akár a héjáig
lerágott dinnye, akár a fejszébe
csapódó koponya.

Kérdéseket válaszolt meg, mikor
nem értette a dolgok
grammatikáját, botorkált
jelentések és következmények
homályos szegletein. Írni kell...
s inni – nyögdecsele,
mielőtt végleg hátat fordított
volna a nagyképű és végső soron

szomorú
esztétikáknak... legalább
egy közhely

3.

Mintha őt látta volna -
fekete kabátban a vörösseszőke
az aluljáró iszapjában,
előtte mintás zoknik a tarka
délelőttben,
turkál, hosszú ujjai
kényesen hajtogatják az olcsó
vackokat, ujjai, melyek egykoron...
Mocsos város, ócska évszakok.
Villamos, szitáló emlékek
a képen. Korom

4.

Valamikor hagyományai
voltak. Hajáért nyúlt, s nem
húzódott el tőle. Vékony, alig
több, mint a csontjaira
rétegződött gyönyör.
Szájában laknak, alig mozduló
szájában a hangszerek.
Kuporog a melegében, eszébe
sem jut, hogy integessen a
századoknak. Férfi, lehet
hát szerény. Nézi őket, ismétlődő
egzisztenciális pillanatok -
egyszerre látja őket mind.
A nőket. Majd megint emez,
a vékony, ahogy takarót húz
részeg teste fölé. Riadt gyerek,
ki teli étellel játszik. Romok,
párolgó csődök, tükrök
s a tükrökben, ahogy távolodik, el
mindenfelé

5.

Menekül, így érik utol
a tények. Az élet apróságai.
A szarba mártott délutáni
kekszek. Az árnyékán tűnődik.
Lehet, hogy az fontosabb. Nem
válthat át egyes szám
első személyre, zavarba ejtő,
hogyminden csak mintha. És
ennél is pontatlanabb. A mintha
minthája.

A mintha mintája.

Ebben a játékban valamire
ráértett, ami pontosíthatta
volna azt. Rovararcú kis antihímek
lihegték szét körülötte a delet.
Kurvák, akik még csak nem is
élvezik. S a Nap, ahogy a
legtetején az égnek. Hasába húzza
fel térdeit, ez már
a magány iszonyatos gravitációja

6.

A ragacsos délelőttben
üzekedő szarvasbogarak.
Néhány telefon, mely
meggyőzi, a világ nem
romlott, csak gyáva.
S a lány, s a lány megadás
fragmentumai. Hanyatt
hever, a plafon megnyílik és
összezárul. Közben csak
ő cserélt helyet

7.

A megalázottak
tekintetében lakik ennyi
fényes bogár! Forgolódnak,

mindegyik mozdulatuk meztelen.
Szégyenlős és szemérmetlen tehát.
Akarom hogy etessenek!
Táncolnak, előre tartott
tenyerükbe pénz hull, sokáig
visszhangzik a csörrenés.
Visszhangzanak a csörrenések.
A hullás visszhangjai

8.

Közelébb vackolódott.
A hajnal, akár a megőszült
és fölengedett csokoládé-máz, az
ablakon csorgott lefelé. Ez a lassú
visszavonulás sem zavarta most.
Nézte, visszafojtva a lélegzetét
(túlnyert kamasz tapad az ismerős
üvegre így), ahogy
álmában fölhúzza az egyik lábát,
meztelen combja kiszolgáltatottá
teszi, és a szarvasbogarak, és
védtelenül előbukkanó szemérme,
nézte, aki elébe nyílt pár órával
előbb és teljesen lefoglalták
a nézés régóta nem ízlelt
zavartalan részletei és az
arcába szuszogó alvó arc,
közvetlen közlelő a
lélegző pórusok, a szája
sarkában a nyál apró, szárazfehér
foltja, az övé is lehetne, ahogy
(hogyan) csókolta éjjel -
egyszerre egyszerű lett minden
és vidám és megértett mindent
végül.
Benne akart lenni megint, a
lelkébe beleszeretkezni
magát. Oda, a szarvasbogarak közé

9.

A kérdés,
akármerről közelítse is,
megválaszolhatatlan. Azért
forgolódott még, neveket és
különféle jelentéseket illesztett
hozzá, ám a részletek sem
válaszoltak. Árulás történt itt,
gondolta komoran, s előpergette
a lehetséges összeesküvők
a névsorát.

A konzekvencia levonásához – mily'
magyar (mélymagyar?) szokásrendek!
egy üveg pálinkát is el-
használt fel. De nem, ha a dolog
részleteiben sem,
akkor nem ennyire... Mintha a
grammatika fellazulása enyhe
büntudattal és nagyon sok levegővel
járna. A penge lassan hatolt előre
a húsban. De lehet, csak a felületeket
vágta. A jajgatás mindenesetre
valóságosnak hatott

10.

A háborúról ír,
előtte kávé, vörösbor mellette,
s hallja a puskaropogást. Gubanc,
ahogy könnyedén ajánlja fel az életét,
oldalt magyaráz, ott ülhet
valaki, az is lehet, ott ült,
amikor még nem voltak készen
a válaszok. Az élet válaszai
kövekeztek el. Nem a halálhoz,
az aknákhöz viszonyul a halandó
és ez nehéz. A bátorság nem más,
mint a naivitás tényérése.

Üvegszilánkok – levelek a fájdalom
ágain

11.

Ahogy a folyó lassan,
a Duna, lefelé hordja az
iszapot, ágakat, ahogy a
hidak alatt megsűrűsödik a homály.
Ballag a víz fölött, kifáradt
teste előredől, támaszt keres a
szürkület szétmozduló rétegei között.
A szájában alvadó mondat, az
arcába akadó fakó tekintetek, a
véletlenül megrúgott, alápergő
kövek.

Azután éjszaka, a megszokott
mozdulatokkal. Pedig ekkorra
üveg a teste és minden
megérintő gesztus reménytelen,
hisz mind bemocskolja, mert
megalázza mind

12.

Egyedül táncol, józan és
lehetetlen. Mint a veréb,
aki átült a szemközti ágra

13.

Hagyta magát. Kristálypoharak
mélyén folyadék-rianás - csak azt
szeretné tudni, hány szó
választja el a hallgatástól.
Az anyag percegését
hallotta meg. E hirtelen közelség
először megzavarta, a tudatos
visszavonulást csak később kezdte el.
Az anyag percegése miatt.
Vagy tovább.

Gyomrába húzott térdel nézi
 a porondot, a nyüzsgő rovarok
 kártékony áradását. A kis belezők
 nagy évada ez. Oly korban félek én,
 erre persze elszégyelli magát. Ki-
 mondta, hogy lehajtja a fejét. Aszpikba
 dermedt légy - a lét kocsonyás anyaga
 őrzi a szárnyak finom remegését

14.

A reggeli szürkesség, a
 híd fölött kelő Nap, valami
 játék folyik vele, emelkedésben
 rajzolódik ki a zuhanása. A hídon
 egyszer ott fog állni, válla fölött
 kel fel majd a Nap, inge belerebben
 a puszta légbe, száján rejtelmes mosoly,
 játszik. Addig csak gömnyedten, nap mint nap
 a városon át, át az életén. Odapillant,
 sóhajt és elkeveredik

15.

Még ivott.
 Miért iszik kérdezte gyertya
 fényében bolyongva a lány miért
 iszik miért - maga.
 Az eső,
 ez az évszak, kezéért nyúlna, ha
 nem lenne gyáva.. Gyáva, nem mer
 veszíteni. Nem is válaszolt.
 Még ivott, mert értette már, felfogta
 már, pontos információ a szétivott
 zsigerekből, el fogja veszíteni.
 Hozzá mennyi fölösleges, ami
 önsajnáltnak hívható!
 Nevetséges és tragikus, hogy
 homlokát az üveghez nyomta később,

szégyen és kétségbeesés oldata
kerengett el benne, vereség
és a rendszerek. Ivott még.
Hangosan kimondta a nevét, csendes
menekülés, hová és mi elől?
Egyedül szenvedett mint az állatok,
ragyogott és a szavakat is egyenként
felejtette el